

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Кж-195/05
Бања Лука, 13.12.2005. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Мр Велка Икановића, као председника вијећа, Обрена Бужанина и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против осуђеног Н.Г., због кривичног дјела неовлаштена производње и промет опојних дрога из члана 224. став 2, у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца осуђеног М. Љ.С., адвоката из Б., изјављеној на рјешење Окружног суда у Бијелини, број: Кв-124/05 од 19.10.2005. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.12.2005. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца осуђеног Н.Г. изјављена против рјешења Окружног суда у Бијелини, број: Кв-124/05 од 19.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Бијелини, број: Кв-124/05 од 19.10.2005. године одбачена је молба браниоца Н.Г. за доношење пресуде у неправном понављању кривичног поступка, као недопуштена.

Против тог рјешења жалбу је благовремено изјавио бранилац осуђеног Н.Г. због погрешне примјене материјалног права на штету осуђеног. У жалби наводи да је првостепени суд требао дозволити неправно понављање кривичног поступка и затворске казне, изречене пресудом Основног суда у Зворнику број: К-46/04 од 18.05.2004. године и пресудом Окружног суда у Бијелини, број: К-42/05 од 08.09.2005. године, прихватити као утврђене, те у смислу одредбе члана 30. Закона о кривичном поступку, изрећи јединствену казну затвора. С тога, предлаже, да се жалба уважи, првостепено рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Испитујући побијано рјешење у вези са жалбеним разлозима овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Аргументима изнесеним у жалби не може се довести у питање законитост побијаног рјешења, нити вриједносни значај датих разлога у образложењу за закључак о недопуштености приједлога (означеног као молба) за неправно понављање кривичног поступка, преиначењем правоснажних пресуда изрицањем јединствене казне затвора.

Наиме, Закон о кривичном поступку, који је ступио на снагу 01.07.2003. године, не предвиђа могућност тзв. „неправог“ понављања кривичног поступка, преиначењем правоснажно изречених пресуда и изрицањем јединствене казне.

Обе пресуде, чије се преиначење тражи поднесеним приједлогом, донесене су у складу са одредбама важећег Закона о кривичном поступку, те је правилан закључак побијаног рјешења да се, у овом конкретном случају правоснажно окончани кривични поступци, могу поновити само у случајевима и под условима из члана 333. тог Закона.

Без значаја је чињеница на коју се жалба позива, да је кривично дјело за које је Н.Г. осуђен пресудом Окружног суда у Бијељини број: К-46/04, учињено у периоду важења ранијег Закона о кривичном поступку («Службени лист СФРЈ», број: 26/86, 74/87, 57/89 и 3/90, са измјенама и допунама у «Службеном гласнику Републике Српске», број: 4/93, 26/93, 14/94, 6/97 и 61/01), те да је с обзиром на правне посљедице и интерес осуђеног, у конкретном случају морао бити примјењен блажи закон. Наиме, принцип примјене блажег закона у смислу одредбе члана 4. став 2. Кривичног закона Републике Српске, се односи на примјену материјалног кривичног прописа (општег и посебног дјела), а у погледу процесних прописа његова примјена није могућа. Моментом ступања на снагу новог Закона о кривичном поступку, правила поступка регулисана ранијим Законом о кривичном поступку, се примјењују у складу са прелазним и завршним одредбама новог закона. Тако је у смислу одредбе члана 442. Закона о кривичном поступку, за примјену ранијег Закона о кривичном поступку, након ступања на снагу Закона о кривичном поступку - 01.07.2003. године, од одлучног значаја моменат ступања оптужнице на правну снагу, а вријеме када је кривично дјело учињено није од утицаја на примјену процесног закона. С тога, ранији Закон о кривичном поступку, који је прописивао институт „неправог“ понављање кривичног поступка, у конкретном случају није могуће примјенити.

Поред тога, правилним тумачењем одредби члана 30. Закона о кривичном поступку, побијано рјешење је дало јасне и логичне разлоге у образложењу, по којима примјена наведених одредби није могућа на правоснажно окончане поступке. Дате разлоге овај суд прихвата у цијелини као мјеродавно образложење.

На основу изложеног, овај суд налази да је правилан закључак побијаног рјешења о недозвољености захтјева браниоца осуђеног за доношење пресуде у неправом понављању кривичног поступку, ради чега се жалба осуђеног показује као неоснована, те је исту у смислу одредбе члана 328. став 3. Закона о кривичном поступку, ваљало одбити.

Записничар
Рибич Софија

Предеједник вијећа
Мр Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске
писарнице Амила Подрашчић